

JÓEL KÖNYVE

1-2. FEJEZET

Jóel származásáról semmit sem tudunk azon kívül, amit könyvében elárul nekünk. Azt olvassuk, hogy Petúel fia volt, azt viszont nem tudjuk, hogy ki volt Petúel.

Jóel a déli királyság, vagyis Júda prófétája volt. Valószínűleg ismerte Illést, és kétségtelen, hogy Elizeust is, hiszen Jóel próféciái nagyjából arra az időre tehetők, amikor az északi királyságban, vagyis Izráelben Elizeus prófétált. Abban az időben prófétaiskolák is működtek azokon a területeken – Elizeus is vezetett egy prófétaiskolát, így Jóel bizonyosan ismerte Elizeust.

Az első fejezetben Jóel hernyót, sáskát, szöcskét és cserebogarat említ. Ha azonban megvizsgáljuk a héber eredetit, amelyből ezeket a szavakat lefordították, azt látjuk, hogy nem rovarokról van itt szó, hanem minden esetben sáskákról, csak épp fejlődésük más-más szakaszában. Fejlődésük korai szakaszában még keveset esznek, később viszont már mindent letarolnak, ami csak az útjukba kerül.

Valószínűleg valamivel korábban egy újabb szörnyűséges sáskajárást kellett elszenvednie az ott élőknek – amely gyakran ismétlődő esemény volt abban az időben -, Jóel pedig a sáskajáráshoz hasonlítja Isten eljövendő ítéletét.

Az 1. fejezetben tehát közvetlen utalást találunk a sáskajárásra, illetve az annak nyomán bekövetkező pusztulásra. Jóel ezt veszi kiindulási alapul, majd elmondja a népnek, hogy milyen pusztulás vár a földre az utolsó időkben, amikor hadseregek érkeznek, és úgy ellepik a földet, mint a sáskák a sáskajárás idején.

„Ez az Úr igéje, amely Jóelhez, Petúel fiához szólt. Hallgassatok ide, ti vének, figyeljen a ország minden lakója! Történt-e ilyen a ti időtökben vagy ősitek idejében?” – emlékeztek arra, hogy valaha ilyen pusztulást láttatok volna? *„Beszéljétek el fiaitoknak, fiaitok meg az ő fiaiknak, azok pedig a következő nemzedéknek!”* (1-3. vers).

Abban az időben javarészt szájhagyomány útján terjedt a zsidó nép története – az édesapák továbbadták azt gyermekeiknek, a nagyapák pedig unokáiknak. Így volt ez generációról generációra. Maga Isten tervezte úgy, hogy a családon belül az idősebbek átadják tudásukat a fiatalabbaknak, ezért kijelölt bizonyos napokat, amelyek erre különösen jó lehetőséget teremtettek.

Az Isten által elrendelt ünnepek is ezt a célt szolgálták: emlékeztették az embereket történelmükre és Isten tetteire. A sátoros ünnepen például arra emlékeztek, hogy Isten hogyan őrizte meg őseiket negyven éven át a pusztában. A sátoros ünnepen apró faházikókat építettek házuk szomszédságában, és egy időre oda költöztek. A házikó építési munkálataiba természetesen a gyermekeket is bevonták – elküldték őket, hogy pálmaágakat gyűjtsenek, és amikor izgatottan visszatértek az ágakkal, biztosan megkérdezték: „Apu, apu, mit csinálunk ezekkel a pálmaágakkal? Miért építünk ide házikót?”.

Mondanom sem kell, hogy mennyire izgatottan várhatták már a gyerekek, hogy végre beköltözhessenek az új házikóba – a gyerekek imádják az ilyeneket! Az édesapának pedig kiváló alkalom volt ez arra, hogy mesélni kezdjen: „Régen, amikor az őseink erre a földre igyekeztek, kijöttek Egyiptomból, majd negyven évet a pusztában töltöttek. De Isten mindvégig táplálta őket, gondjukat viselte és megőrizte őket!”.

Az édesapák tehát elmesélhették gyermekeiknek, hogy miként munkálkodott annak idején Isten a népe életében.

A páskaünnep szintén kiváló lehetőséget nyújtott a régmúlt eseményeinek felidezésére. Idővel a páskavacsorán elhangzó kérdés is hagyománnyá vált: „Apa, mitől más ez az este, mint a többi?”. Az édesapa pedig elmesélte a gyerekeknek az egyiptomi szabadulás történetét. A cél ez esetben is az volt, hogy az Istenbe vetett bizalmat és hitet átadják a soron következő nemzedéknek. Isten az otthont az információátadás fontos közegének tekintette.

Valóban az otthon kellene legyen az a hely, ahol a gyermekek tanulhatnak Isten dolgairól, és megérthetik azokat. Fontos, hogy ti szülők, mindig meséljétek gyermekeiteknek Isten munkájáról, amit saját életetekben, vagy mások életében láttok.

Édesanyámb kiváló mesemondó volt, és mindig arról mesélt nekünk, hogyan munkálkodott Isten az életében, és családunk életében, és hogyan válaszolta meg az imáit. Újra és újra elmesélte ezeket a történeteket, úgyhogy mélyen a szívünkben meggyökerezett az Istenbe vetett bizalmunk. Amikor betegek voltunk, elmesélte nekünk, hogy korábban hogyan gyógyított meg bennünket Isten.

Egyszer például szörnyű láz gyötört, ő pedig csak mesélt és mesélt Isten munkájáról.

Édesanyám mélyen elültette a szívünkben az Istentudatot, én pedig továbbadtam történeteit, és sokat közülük újra meg újra elmeséltem saját gyermekeimnek. Édesanyám arról is sokat mesélt nekünk, hogy milyen hűséges volt Isten a népéhez, a zsidókhoz.

Amikor Izráel népe átkelt a Jordánon, Isten megállította a folyót, pedig épp az áradás idején történt ez, a nép mégis úgy kelt át a folyón, hogy még csak nem is lett vizes! Amikor átértek a folyó túloldalára, minden törzsből valaki fogott egy követ a Jordán fenekéről, majd egymásra rakták azokat ott a folyóparton azért, hogy ha a jövőben bárki ott sétál majd gyermekével, és megpillantják a hatalmas kőrakást, a gyerekek pedig megkérdezik, hogy mi az, akkor az édesapáknak legyen lehetősége arra, hogy elmeséljék gyermeküknek, hogy mekkora csodát tett Isten, amikor bevitte népét a földre. Hiszen megállította a Jordán folyót, hogy a szárazon kelhessenek át.

Az információátadás tehát a családokon belül valósult meg.

Véleményem szerint a mi feladatunk is az, hogy továbbadjuk tudásunkat a soron következő nemzedéknek, az ő feladatuk pedig szintén az lesz, hogy azt a következő generációnak továbbítsák. Sajnos a rádió megjelenésével, a családon belüli szóbeli információátadás jelentősége visszaesett – már az én időmben is a gyerekek inkább a rádió előtt ücsörögtek, miközben a családon belül egyre ritkábbá vált a kommunikáció.

Majd megjelent a televízió, és szinte teljesen szétrombolta a családon belüli szóbeli információközvetítést. A gyermekeket egyre inkább leköti a tévézés, miközben egyre kevesebbet kommunikálnak szüleikkel. Pedig régebben egész estéket töltöttek azzal a családok, hogy beszélgettek, és egyik történetet mesélték a másik után. Úgy

érzem, valami alapvető fontosságú veszett el mára a családok életéből a rádió, a televízió és egyéb technikai vívmányok berobbanásával a mindennapi életünkbe. Szerintem a társadalmunk fokozatos széttzilálódása is ebből fakad.

Jóel azonban a tudás szóbeli átadására ösztönöz.

„Amit a hernyó meghagyott, megette a sáska, amit a sáska meghagyott, megette a szöcske, amit a szöcske meghagyott, megette a cserebogár” (4. vers).

Ahogy azt már korábban is említettem, a héber eredetiben a „hernyó”, a „sáska”, a „szöcske”, illetve a „cserebogár” kifejezések mind a sáskára utalnak, csupán fejlődésének más-más szakaszában.

„ÉbredjeteK, részegesek, sírjátok! Jajgassatok mindannyian, ti borivók, mert kivették szátokból a mustot!” (5. vers).

Úgy tűnik, a sáskajárás ősszel kezdődött. Ne feledjük, hogy az összes termés közül a szőlőt szüretelték le utoljára. Lehet, hogy a sáskajárás a szőlőszüret idején kezdődött, és el is pusztította a szőlőt, így nem volt miből bort készíteni.

Akkoriban Izráelben komoly problémává fajult az ivászat. Számos próféta is utalt rá. Először tehát a részegeskedők sínylik majd meg a szörnyű sáskajárást. A többi terményt már betakarították – csak a szőlő volt még hátra. Várható volt azonban, hogy tavasszal újabb sáskajárás következik, és minden mást is elpusztít majd.

Az Úr azonnal egy néphez hasonlítja a sáskajárást, amely a földre érkezik:

„Egy nép támad országomra, hatalmas, és száma sincsen. Fogai oroszlánfogak, úgy harap, mint a nőstény oroszlán” (6. vers). Isten pedig felkiáltott: *„Elpusztította szőlőmet, letördelte fügefáimat. Lehántotta, és szétszórta: ágai fehérленek” (7. vers).*

Isten gyakran hasonlítja népét egy szőlőskerthez. Az Ézsaiás 5. fejezete is Isten szőlőskertjéről szól: Isten szőlőt ültetett, kerítéssel védelmezte, sajtót vágatott benne, és várta, hogy jó szőlőt teremjen, de nem termett!

Jézus ezt mondta: *„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni”* (János 15:5).

Ez az ígerész is a szőlőhöz hasonlítja Isten népét. Egy másik ígerész azonban Isten népét a fügefa első termésével méri össze (Hóseás 9:10). Jeremiás könyvében pedig azt olvassuk, hogy Isten népe olyan, mint egy kosár füge, amely annyira megromlott már, hogy semmire sem jó többé – és így ki kell dobni.

Jóel könyvében pedig Isten felkiált: *„Letördelte fügefáimat!”*.

Amikor Jézus tanítványainak a utolsó időkről, illetve visszatérésének jeleiről beszél, és azt mondja nekik, hogy tanuljanak a fügefa példázatából, szerintem Jézus akkor Izráel népére utal, amelyet Isten korábban a fügefához hasonlított.

Véleményem szerint Jézus ezen példázata óriási jelentőségű napjainkban, hiszen Jézus kijelenti, hogy a fügefa bimbózása lesz annak végső jele, hogy hamarosan visszatér – még annak a nemzedéknek az életében, amely látja a fügefát bimbózni. Izráel nemzetének újjáalakulása tehát mindenképpen figyelemre méltó jel – nekünk pedig oda kell figyelnünk azokra a jelekre, amelyek Jézus hamarosan bekövetkező visszatérését jelzik.

„Letördelte a fügefáimat. Lehántolta, és szétszórta: ágai fehér lennek” – már csak az ágak fehér húsa látszik.

„Keseregj, mint a szűz, ki vőlegényét gyászolja!” (8. vers) – az idős egyedülálló nő, aki sohasem ment férjhez, és kesereg miatta.

„Meggszűnt az étel-és italáldozat az Úr házában, gyászolnak a papok, az Úrnak szolgálói” (9. vers). Az ételáldozat bemutatásakor finomlisztet hoztak az emberek, amelyet búzából készítettek, mivel azonban a sáskák letarolták a búzaföldeket, nem volt miből lisztet készítsenek. Nem volt hát sem liszt, sem pedig bor, amit az Úr elé vihettek. A papok ezért gyászolnak.

„Elpusztult a mező, gyászol a termőföld, mert elpusztult a gabona, nem termett must, oda lett az olaj” (10. vers). *„Szomorkodnak a parasztok, jajgatnak a vincellérek, mert nincs búza, se árpa, oda lett a mezőn az aratnivaló! A szőlőtő elszáradt, a fügefa elhervadt, a gránátalma, a pálma, az almafa és a mező minden fája kiszáradt. Eltűnt*

az öröm is az emberekből” (11-12. vers). *„Öltsetek gyászt, és sírjatok, ti papok! Jajgassatok, kik az oltárnál szolgáltok! Gyászruhában töltsétek az éjszakát Istenem szolgálói, mert megszűnt az étel-és italáldozat Istenetek házában”* (13. vers). *„Tartsatok szent böjtöt, hirdessétek ki, hogy ünnep lesz! Gyűjtsétek össze a véneket, az ország minden lakóját Isteneteknek, az Úrnak a házába, és kiáltstok az Úrhoz!”* (14. vers). Arra hívják tehát az embereket, hogy böjtöljenek, és kiáltsanak az Úrhoz ebben a nagy nyomorúságban, ami őket érte.

„Jaj, micsoda nap! Közel van már az Úr napja, pusztulás jön a Mindenhatótól!” (15. vers). Jóel tehát fogja a sáskajárást, és a továbbiakban profetikusan egy másik napot idéz a jövőből, amikor a földet Isten ítélete teszi majd pusztává. Az Úr napja, Isten ítéletének napja lesz az.

„Jaj, micsoda nap! Közel van már az Úr napja, pusztulás jön a Mindenhatótól!”. Egy napon Isten kiönti majd ítéletét a földre. Az Ószövetség Isten haragjának napjaként utal rá, az Újszövetség pedig a nagy nyomorúság időszakaként említi, amikor Isten megítéli a földet, különféle csapásokat küld rá, elpusztítja a terményeket és az élelmiszerkészleteket, és az egész földet éhínség uralja majd. A Jelenések könyvében olvashatunk az éhínség fekete lovasáról – abban az időben egy mérce búza egy dénár, és három mérce árpa egy dénár lesz. Abban az időben egész nap dolgoznak majd az emberek, de fizetségük csupán egy kis liszt lesz.

Szörnyű pusztulás jön tehát az Úrtól. Ezzel neked is tisztában kell lenned – a pusztulás a Mindenhatótól jön majd.

Egyesek összekeverik a prófécia szereplőit, és az egyházat a prófeciákban szereplő Izráellel azonosítják. Ebből pedig számukra az következik, hogy az egyház még a világban lesz a nagy nyomorúság időszakában. Elképzelésük alátámasztására igeverseket is idéznek – például amikor Jézus azt mondja tanítványainak, hogy ebben a világban nyomorúságban is lesz részük. De van különbség között a nyomorúság között, amit Isten gyermekeiként megtapasztalunk, illetve az eljövendő nagy nyomorúság között.

Az alapvető különbség abban rejlik, hogy melyik nyomorúság honnan származik. Az a nyomorúság, amit Isten gyermekeként a világban tapasztalunk, az ellenségünktől,

vagyis a Sátántól származik. Ő az, aki nyomorúságot hoz az életünkbe, és megpróbálja megakadályozni, hogy Istent szolgáljuk.

A nagy nyomorúság azonban egyenesen az Úrtól jön majd.

Azt meg is tudom érteni, és el is tudom fogadni, hogy az ellenség támad engem. De milyen hálás vagyok Istennek, hogy még az ellenségtől jövő támadások idején is erőt kapok a bennem élő Szentlélektől! Így a Lélek erejével győzedelmeskedhetek.

Azt viszont képtelen vagyok elfogadni, hogy Isten rámtámadna. Hiszen ő az édesapám, szeret engem, én pedig szeretem őt! *„Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak”* (Róma 8:1).

Az a ténye tehát, hogy a nagy nyomorúságot Isten küldi majd a földre, eleve kizárja, hogy az egyháznak is át kelljen mennie a nagy nyomorúságon. A nagy nyomorúság ugyanis Istentől jövő pusztulás lesz.

„Hiszen szemünk előtt veszett ki az élelem, az öröm és a vígság Istenünk házából!” (16. vers). *„Elszáradt az elvetett mag a földben, üresen állnak a magtárak, beomlottak a vermek, mert nincs gabona”* (17. vers). *„Hogy nyögnek az állatok! Kóborolnak a marhacsordák, mert nincs legelőjük, a juhnyájak is sínylődnek. Hozzád kiáltok, Uram, mert tűz égette ki a pusztá legelőit, és láng perzselte fel a mező minden fáját. A mezei vadak is hozzád sóhajtoznak, mert kiszáradtak a folyóvizek, és tűz égette ki a pusztá legelőit”* (18-20. vers).

A föld szörnyű állapota tárul itt fel előttünk. Az állatoknak nincs legelője, nincsenek betakarítanivaló termények, mert elpusztult minden. Jóel ezt kiindulópontként használja, és a továbbiakban egy jövőbeli napról szól, egy olyan pusztulásról, melyet a földre támadó seregek okoznak majd. Ahogy a 2. fejezetben Jóel jellemzi a támadó ellenséges csapatokat, figyeljük csak meg, hogy mit mond!

Nekünk már nem kell használjuk képzelőerőnket ahhoz, hogy felismerjük, hogy egy modern hadviselés leírása ez. Olyan dolgokat ír le, amelyekről a próféta napjaiban senki sem hallott még, de ezek közismert elemei a modern hadviselésnek.

Ha te lennél Jóel próféta, és Isten egy modern harci eszközökkel folyó csatáról festene előtted képet egy látomásban, te viszont addig csak karddal és lándzsával

vívott csatákat láttál, vajon hogyan írnád le a helikoptert, a hadihajót, az ejtőernyős alakulatokat, a tankot, az ágyúkat, és így tovább?

Valószínűleg hasonló leírást adnál róluk, mint Jóel a 2. fejezetben. Szerintem Jóel kiváló munkát végzett, amikor olyasvalamit próbált leírni, amit sosem látott még korábban, hiszen az Úrtól kapott bepillantást egy jövőbeli modern csatába.

Izrael nemzetének előbb újjá kellett alakulnia, hogy az utolsó idők próféciai beteljesülhessenek. Az utolsó időkről szóló próféciaik ugyanis mind azt feltételezik, hogy Izrael ismét jelen van a világban egy nemzetként. Sőt, a próféciaik nemcsak Izrael nemzet létezését feltételezik, hanem azt is, hogy áldozati rendszerük ismét működik.

Zakariás próféciai értelmében, Izrael nemzetként való újjászületésének első jelentős akadályát a környező népek jelentik majd. Ezután viszont még nagyobb próba következik: Oroszország megtámadja a Közel-Keletet, Isten megmutatja erejét népének, és megnyílik a zsidó nép szeme úgy, amire korábban még nem volt példa.

Lesz majd egy végső nagy összecsapás, amikor az Antikrisztus bevonul a földre a nyugat-európai szövetséges csapatokkal. Akkor a zsidókat ismét elűzik a földjükről, ők pedig a pusztában találnak menedéket, Petrában, a sziklavárosban – három és fél éven keresztül, amíg Isten teljesen ki nem önti haragját.

Úgy tűnik, mintha a 2. fejezet az orosz támadást írta le, mert ezt olvassuk a 20. versben: „*Messze űzöm tőletek az északi ellenséget*”. Az Ezékiel 38-ban pedig azt olvassuk, hogy ez a hadsereg északról érkezik majd. Érdekes leírást ad nekünk a hadseregről Ezékiel – azt mondja, úgy betéríti majd a földet, mint ahogy a felhők beárnyékolnak mindent. Jóel szintén él a felhők és a sötétség képével, amikor a támadó seregről ír.

„Fújjatok meg a kürtöt Sionon, fújjatok riadót szent hegyemen! Reszkessen az ország minden lakosa, mert jön az Úr napja, bizony, közel van már!” (1. vers).

Az Úr napja egy időszakot jelent – Isten ítéletének az időszakát, melyet Isten kiönt majd a földre. Azt a napot is az Úr napjaként ismerjük amikor Isten megalapítja országát, melynek élén Jézus Krisztus uralkodik majd igazságban. Továbbá azt a

napot is az Úr napjaként szoktuk emlegetni, amikor az Úr összegyűjti a népeket az ítéletre. Az Úr napja tehát nem egyetlen napot, hanem egy időszakot jelent az utolsó időkben.

„Mert jön az Úr napja, bizony, közel van már!”. *„Sötétség és ború napja az, felhő és homály napja, mint a hegyekre terülő szürkület”* – ez tehát nem Jézus győzelmes uralkodásának napját jelenti, mert az a sötétség és ború napja után következik.

„Jön egy nagy és hatalmas nép, hozzá hasonló nem volt még soha, és ezután sem lesz többé, míg csak emberek élnek” (2. vers).

Ember soha nem látott még ilyen hatalmas sereget!

„Előtte tűz emészt, utána láng perzsel. Előtte Éden kertje az ország, utána sivár pusztaság. Nem menekül meg tőle semm” (3. vers).

Amikor a zsidó nép visszatért a földjükre, az egyik bámulatos dolog az volt, hogy a sivár pusztaságot átváltoztatták – kiváló termőföldeket, gyönyörű gyümölcsösöket és avokádóligeteket hoztak létre. Hosszú kilométereken keresztül csodálatos földet alkottak – igazi Édent. A sziklás hegyoldalakat pedig, ahol nem termesztettek növényeket, fákkal ültették be – több millió fával. Így a kopár hegyoldalakat mára csodálatos erdőkké varázsolták. Sőt, az erdők létrehozásával a környék éghajlati viszonyait is képesek voltak befolyásolni: több eső esik napjainkban éves viszonylatban Izraelben, mint korábban, hiszen a fáknak köszönhetően megnövekedett a levegő páratartalma is.

Bizony, ma mindenki a csodájára jár annak a szembetűnő változásnak, ami ezen a földön az évek során végbement. A mezőgazdaságban is bámulatos újításokat vezettek be – például bevezették a csepegtető öntözést, és kiváló farmereknek bizonyultak. Teljesen átváltoztatták az országot, így gyakran hallhatjuk, hogy olyanná tették, mint az Éden kertje.

Ebben a próféciában is azt olvashatjuk, hogy olyan lesz földjük, mint az Éden kertje. De a XX. Század közepén ezt még nem mondhattuk volna el! Akkor a föld sivár és pusztaság volt, és a Megiddói völgy egyetlen mocsár. Beérseba is sivatag és pusztaság volt. A mocsarakat is csak a 19. és 20. század fordulóján kezdték el lecsapolni, majd

eukaliptusz fákat ültettek a területre, mert az eukaliptusz vízigénye hatalmas, így gyorsan kiszívták a talajból a vizet. Azután narancsligeteket ültettek, és az egész területet csodás édenkertté varázsolták.

A prófécia szintén az Éden kertjeként emlegeti azt a földet – ez azonban csak napjainkra vált azzá! Azután kezdett megvalósulni, hogy Izrael államként újra megalakult.

Az ellenséges sereg támadása után viszont megint sivár pusztaság lesz a föld. A háború szörnyű dolog – szörnyű pusztulást eredményez. A zsidó nép édenkertet varázsolt a sivár pusztából, de a támadó seregek ismét pusztává változtatják majd. Nem lesz menekvés.

A továbbiakban Jóel a támadó ellenséges seregek jellemzi, amit rendkívül érdekesnek tartok.

„Olyan az alakjuk, mint a lovaké, úgy száguldanak, mint a lovasok. Amikor a hegycsúcsokon ugrálnak, olyan zajt csapnak, mint a harci kocsik, vagy mint amikor lángoló tűz ropog, ha a tarlót égeti. Olyanok, mint egy hatalmas sereg, amely felsorakozott a harcra” (4-5. vers). „Rettegnek tőle a népek, minden arc elsápad. Száguldanak, mint a vitézek, fölhágnak a kőfalakra, mint a harcosok. Mindegyik a maga útján halad, nem tér le ösvényéről. Nem taszigálják egymást, mindegyik a maga útján jár. A fegyvereken is keresztültörnek, nem lehet föltartóztatni őket. Megrohanják a várost, futkosnak a várfalon, behatolnak a házakba, az ablakokon keresztül bemennek, mint a tolvaj” (6-9. vers). „Reszket előtte a föld, megrendül az ég. A nap és a hold elsötétül, a csillagok elvesztik fényüket” (10. vers).

Jóel tehát leírja ezt a félelmetes megszálló sereget, amely jön, hogy újra pusztasággá változtassa a gyönyörű földet. De a 11. versben egy másik sereg is felbukkan: „

Az Úr mennydörög serege előtt. Roppant nagy a tábora, hatalmas parancsának a végrehajtója. Nagy és igen félelmetes az Úrnak a napja! Ki bírja ki azt!?” (11. vers). Jóel tehát szembeállítja az ellenséges csapatokat az Úr seregével – a kontraszt szembevető. Az Úr megállítja majd az oroszokat.

Ezékiel könyvének 38. fejezetében Isten kijelenti, hogy amikor Oroszország, illetve szövetségesei megtámadják Izraelt, fellángol Isten haragja, és visszaveri őket. Az armageddóni csatáról azt hiszem sokkal többen hallottak már, mint Oroszország Közel-Kelet ellen intézett támadásáról.

Az armageddóni csata a nyugati világ haderőt állítja majd szembe a keleti világ erőivel. Mindenekelőtt Kína és Oroszország áll majd szemben akkor a nyugati erővel.

Itt azonban azt látjuk, hogy megérkezik az ellenséges sereg, az Úr pedig visszaveri őket hatalmas seregével. Ezékiel könyvének 38. és 39. fejezetében elolvashatjuk annak leírását, hogy az Úr seregei hogyan pusztítják el az orosz csapatokat.

„De még most is így szól az Úr: Térjetelek meg hozzám teljes szívvel, böjtölve, sírva és gyászolva!” (12. vers).

Szomorú tény Izrael népével kapcsolatban, hogy az emberek napjainkban nem fordultak oda teljes szívvel Istenhez. Az emberek nem is vallásosak. A becslések szerint az emberek kevesebb mint tíz százaléka vallásos Izraelben.

Ennek mi is tanúi lehettünk, amikor ott jártunk. A vallási ünnepeket megtartják ugyan, mint például a szombatnapot, mégis a legtöbb zsidó ember, akikkel szóba elegyedtünk, ateistának vallja magát.

És bár ateistának vallják magukat, megtartják a szombatnapot, és arra is odafigyelnek, hogy csak kóser ételeket egyenek, vagyis sosem esznek együtt tejterméket és húsételt. Szinte meg is sértődnek, amikor valaki ezt nem tartja be. Mi többször is jártunk már Izraelben, és emlékszem, hogy mindig akadtak a csapatunkban olyanok, akik tudatlanságukban egy pohár tejet kértek a vacsora után, amely húst is tartalmazott, a pincérek pedig udvariasan, de nagyon határozottan tudomásukra hozták, hogy húsétel után nem kaphatnak tejet. A kóser étkezésre tehát nagyon is odafigyelnek, bár nem igazán tudják, miért.

Számos zsidó emberrel beszélgettünk, aki ateistának vallotta magát, de amikor megkérdeztük, akkor hát miért nem eszik egy kis sonkás szendvicset, vagy

szalonnát, szörnyülködve nézett ránk. Róluk ír az Újszövetség is – a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de Isten erejét megtagadják (2Tim. 2:5).

Isten azonban arra hívja őket, hogy teljes szívvel forduljanak oda hozzá – teljes szívvel.

Sok emberrel az a baj, hogy szívüknek csak egy részét adják oda Istennek. Ez történt Izráel esetében is. *„Térjetelek meg hozzám teljes szívvel”* – mondja Isten – *„bőjtölve, sírva és gyászolva!”*. Ez igazi kétségbeesettségről tanúskodik.

Milyen szomorú, hogy időnként Istennek a kétségbeesés határára kell eljuttatnia bennünket ahhoz, hogy szívből elkezdjük őt keresni. Az én életemben mindössze pár olyan alkalom volt, amikor igazán kétségbeesetten kiáltottam Istenhez. De hadd mondjam el, hogy mindig, amikor kétségbeesetten Isten elé mentem, Isten hatalmas módon válaszolt nekem.

Édesanyám nálunk otthon haldoklott, ő, aki olyan hatalmas módon, és annyira pozitívan befolyásolta az életemet, és akinek nagyobb hatása volt az életemre, mint bárki másnak. Annyira kimondhatatlanul szerettem őt, annyira hálás voltam érte, de tudtam, hamarosan elmegy. Szenvedett, szinte folyamatosan fájdalmai voltak.

Az egyik reggel, amikor beléptem a szobájába és megláttam, hogy milyen állapotban van, kétségbeestem Isten előtt. Odatérdeltem az ágya széléhez, és teljes lényemmel az Úrhoz kiáltottam. Isten pedig egészen drámai módon válaszolt nekem. Odajött hozzám, mellém állt, és mesélni kezdett nekem önmagamról és édesanyámról. Ugyanakkor édesanyámat is megérintette. Csodálatos élmény volt, amit kétségbeesésemben tapasztaltam meg az Úr lábánál.

Emlékszem egyszer a legkisebb lányunk belázasodott. Ő olyan nagy öröm volt az életünkben, és olyan hatalmas áldás! Nem is tudom, de van abban valami különleges, amikor fiatalon megszületik az első gyermek, de az is nagyon különleges, amikor később idősebb korban megint születik egy gyermeke.

Már idősebb az ember, érettebb, és a gyermekét is jobban tudja élvezni, mert már nem izgul annyira. A gyermek pedig csak olyan, mint a napsugár, mint a fény az éjszakában. A mi kislányunk is ilyen volt nekünk – tele örömmel és élettel.

Ahogy ott feküdt a karjaimban egész éjjel, szörnyű láztól gyötörve, kétségbeesetten imádkozni kezdtem. Nagyon rosszul volt. Teljes szívemből kiáltottam Istenhez. Akkor hirtelen roham tört rá, én pedig azt gondoltam, itt a vég. De azt mondtam: „Istenem, hiszen tudod, hogy ez a kislány az életünk öröme. Olyan sokat jelent nekünk, annyira kimondhatatlanul szeretjük őt. De Uram, ha magadhoz akarod őt venni, ha ez a te akaratod, neked adom. Az élete a tiéd!”.

Ekkor jött rá a roham, és azt hittem, meg fog halni. Gyorsan felhívtuk az orvost, bebugyoláltuk, és sietve útra keltünk, de Isten útközben meggyógyította őt! Mikorra az orvoshoz értünk, már jól volt, és ugyanolyan életvidáman mosolygott, ahogy máskor is szokott. Az orvos megállapította, hogy semmi baja, de azért gyorsan beadott neki egy tetanusz-injekciót, ha már ott voltunk, hisz nem árt, ha bizonyos időközönként azt is kap az ember. Akkor este is kétségbeesetten kiáltottam Istenhez, ő pedig soha nem hagyott magamra, amikor teljes szívemből segítségül hívtam az ő nevét.

Isten azt is kéri, hogy szívünket szaggassuk meg, ne ruhánkat: *„Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat”*.

Az Igében többször is olvashatunk arról, hogy amikor az embereknek valami problémájuk adódott, akkor megszagatták ruhájukat, hogy megmutassák, mennyire felkavarta őket vagy épp mennyire megérintette őket valami. Ruhájuk megszagatása tehát a mély érzelmek külső megnyilvánulása volt.

De ahogy minden külső jellel, idővel ezzel is kezdtek visszaélni az emberek, hiszen cselekedeteket végrehajthatunk belső érzések nélkül is. Ilyenkor képmutatássá válik a dolog – úgy teszünk, mintha valamit érnék, de az egész puszta színjáték.

A ruhájuk megszagatása is szokványos dologgá vált az emberek körében. „Ó, hát nem jössz velem ma este! Jaj!” – és megszagatod a ruhád.

A ruhájuk megszagatása többé nem fejezett ki igazán mély bánatot, vagy gyászt – pedig eredetileg ez volt a rendeltetése. Így Isten azt mondja a népnek: „Figyeljetek, szeretném, ha a szíveteket szagatnátok meg előttem, nem pedig ruhátokat!”.

Isten nem színjátékra vágyik, hanem azt szeretné, ha teljes szíveddel mennél elé. Isten nem akar veled játszózni, és azt akarja, hogy te is őszinte legyél vele. A szívedet szaggasd meg előtte, ne ruhádat!

„Térjtek meg Istenetekhez, az Úrhoz!” – Isten másodszor is erre hívja őket. Hát nem akkor van itt leginkább az ideje, hogy Istenhez forduljunk, amikor kétségbeesetté válik helyzetünk? Természetesen bármikor jó, ha Istenhez fordulunk, de akkor aztán kiváltképp, amikor szorult helyzetben vagyunk.

„Mert kegyelmes és irgalmas ő” – ezért futunk hozzá, hogy kegyelmet és irgalmat kapjunk tőle - *„türelme hosszú, szeretete nagy, és megbánja, még ha veszedelmet hoz is”* (13. vers).

Isten nem szívesen folyamodik az ítélethez. Megbánja, még ha veszedelmet hoz is – bánja az ítéletet, amely szükséges volt ahhoz, hogy felébredj, hogy megfordulj, hogy odafigyelj Istenre. Isten nem szívesen folyamodik kemény módszerekhez, de ha mégis, akkor azért teszi, mert annyira szeret téged! Nem engedheti, hogy egyszerűen tönkretedd magad. Így amikor elszántan rohansz saját veszedbe, Isten néha kemény módszerekhez folyamodik, hogy megállítson és magára vonja figyelmedet.

Lehet, hogy ez épp egy hozzád közel álló betegsége, vagy halála lesz. Isten nem szívesen alkalmaz ilyen módszereket, de sajnos gyakran olyannyira érzéketlenné válunk a szellemi dolgokra, hogy kénytelen kemény módszerekhez folyamodni életünkben, hogy végre odafigyeljünk Istenre. De ő ezt megbánja – olyan értelemben, hogy egyáltalán nem szívesen alkalmaz effajta módszereket.

„Ki tudja, hátha most is megbánja, és áldást hagy maga után?”

Ki tudja, milyen áldásokat tartogat számodra Isten! Ki tudja, milyen dicsőséges dolgokat készített el neked! Legvadabb álmaimban sem gondoltam volna, hogy ilyen áldásokat akar Isten kiönteni az életemre. Mennyre hálás is vagyok, hogy Istennek adtam át az életemet! Mennyi áldásban volt részem, mert átadtam az életemet Istennek! Sokkal több, mint amit valaha is álmodtam volna. Ki tudja, vajon mit tartogat számodra Isten!

Dwight Moody 19. századi evangélista nagy kihívásnak tartotta a következő kijelentést: „Ki tudja, hogy mire képes Isten egy olyan emberen keresztül, aki teljesen átadja életét Istennek!”. Ki tudja, mit szeretne Isten elvégezni az életedben, illetve azon keresztül! Addig nem is fogd megtudni, amíg teljesen át nem adod neki az életed. Térjetek meg Istenetekhez, az Úrhoz teljes szívvel! Hiszen ki tudja, milyen áldást tartogat a számotokra!

„Hozzatok étel-és italáldozatot Isteneteknek, az Úrnak!” (14. vers). „Fújjátok meg a kürtöt a Sionon! Tartsatok szent böjtöt, hirdessétek ki, hogy ünnep lesz. Gyűjtsétek össze a népet, tartsatok szent gyűlést, gyűjtsétek össze a véneket, gyűjtsétek össze a gyermekeket, még a csecsemőket is! Jöjjön ki lakásából a vőlegény, a menyasszony is a szobájából!” (15-16. vers). „A templomcsarnok és az oltár között sírjanak a papok, az Úr szolgálói! Így szóljanak: Szánd meg Uram, népedet, ne engedd, hogy gyalázzák örökségedet! Ne csúfolhassák őket a pogányok! Miért mondanák a népek között: Hol van az ő Istenük” (17. vers).

Ez az országos ébredés ideje lesz – mindenütt arra hívják az embereket, hogy gyülekezzenek Isten előtt. Elérkezik majd ez a nap Izraelben, amikor emberi szemszögből egy legyőzhetetlen ellenséggel találják majd szembe magukat. Akkor majd kénytelenek lesznek Istenhez kiáltani.

Az Úr természetesen arra hívja a papokat, hogy a templomcsarnok és az oltár között imádkozzanak, hogy Isten őrizze még a népet az ellenség pusztításától. Ennek eredményeként pedig:

„Szánalomra indult az Úr országa iránt, és könyörült a népén. Így szól a népéhez az Úr: Most már adok nektek gabonát, mustot és olajat, hogy jóllakjatok vele. Nem engedem többé, hogy gyalázzanak titeket a pogányok. Messze űzöm tőletek az északi ellenséget. Sivár és puszta földre űzöm el őket, elejét a keleti tengerbe, végét pedig a nyugati tengerbe. Fölszáll a bűze, fölszáll hullaszaga, bármily nagy pusztítást vitt is véghez” (18-20. vers). „Ne félj, termőföld! Vigadj és örülj, mert az Úr nagy tetteket vitt véghez” (21. vers).

Amikor 1973-ban Izraelben jártunk, és hirtelen kitört Yom Kippúrkor a háború, nem tudhattuk biztosra, hogy mennyire kapcsolódik majd be a Szovjetunió az

eseményekbe. Fennállt a veszély, hogy a Szovjetunió lerohanja a Közel-Keletet, és majdnem meg is tette 1973-ban. A Szovjetunió bizony azt tervezte, hogy katonákat küld a Közel-Keletre, hogy békét teremtsen – ők ugye békének nevezték, valójában viszont Izrael megszállására készültek. Ezek voltak tehát a Szovjetunió tervei 1973-ban, amikor Nixon elnök világszerte riadóztatta az amerikai csapatokat, a szovjetek pedig hirtelen visszatáncoltak.

Amikor mi 1973-ban Izraelben jártunk, el kell mondanom, hogy annyira biztonságban éreztem magam, mint egy csecsemő a bölcsőjében! Mert tudtam, hogy Isten meg fogja védeni a földet. Abban már nem voltam biztos, hogy ez Amerikára is érvényes – sajnáltam is azokat, akik Amerikában maradtak, hiszen lehet, hogy egy tévútra tért nukleáris lövedék épp Amerikát találja el -, azt viszont biztosra vettem, hogy egy esetleges szovjet támadás alkalmával Isten megvédené a népet és országukat.

Így hát ha megkérdezed tőlem, hogy nem félek-e Izraelbe látogatni, amíg ilyen bizonytalan a helyzet, csak azt válaszolhatom, hogy nagyobb biztonságban érzem magam ott, mint itt Amerikában kint az utcán. Isten vigyáz arra a földre, Isten gondoskodni fog róla.

„Ne félj, te föld! Örülj és vigadozz, mert nagy dolgokat cselekszik az az Úr!” (21. vers – Károli).

„Ne féljetek, mezei vadak, mert kizöldülnek a pusztá legelői, mert a fák gyümölcsöt hoznak, a fügefa és szőlő gazdagon terem. Sion fiai, vigadjatok és örüljetek, mert Istenetek, az Úr megadta nektek a szükséges esőt, záport hullat rátok ősszel és tavasszal, mint régen” (22-23. vers).

Az egyik érdekes változás Izraelben az volt, hogy visszatértek az őszi és a tavaszi esőzések. Az első esőzések valamikor október – november környékére tehetők, de mostanában már tavasszal is jó esőt kap az ország. Ennek eredményeként pedig gazdagon terem a föld. Kétezer éven át nem így történt, most azonban ismét időszakos esőzések tapasztalhatók Izraelben. Próbáld csak azt állítani, hogy Isten Igéje nem igaz! Próbáld csak azt mondani, hogy Isten nem tudja, mit csinál! A bizonyíték maga Izrael – elegendő bizonyíték ez bárkinek.

„Megtelnek majd a szérűk gabonával, bőven ömlik a sajtókból a must és az olaj. Kárpótollak azokért az évekért, amelyekben pusztított a sáska, a szöcske, a cserebogár és a hernyó: az a nagy sereg, amelyet rátok küldtem” (24-25. vers).

Isten megígéri, hogy kárpótolja őket azokért az évekért, amelyek elvesztek, amikor távol voltak Istentől. Ezt mondja a próféta – Isten kegyelmes, Isten irgalmas.

Szomorú, hogy mi mindent művelünk az életünkkel. Az egyik legszomorúbb dolognak az elpazarolt lehetőségeket tartom. Mennyi fiatal látok bennük rejülő bámulatos lehetőségekkel! Kiváló intellektuális képességekkel, nagyszerű személyiséggel, nagy tehetséggel, és látom, ahogy elfecsérelik az életüket, ostobaságokat tesznek, és utána évekig szenvedik a következményeit. El sem tudom mondani, mennyire szomorúnak tartom az elpazarolt lehetőségeket!

Épp ma, amikor hazaértünk a gyülekezetből, kinéztünk a hátsó ablakon, ami egy iskolaudvarra néz, és fiatal srácokat pillantottunk meg – bringájukon ültek. Fiatalok voltak, 10-11 évesek. Amikor észrevették, hogy a feleségem őket figyeli, hirtelen elrejtőztek. Épp akkor gyújtottak meg egy gyufát, és a feleségem, Kay észrevette, hogy épp egy marihuánás cigaretta elszívására készültek. És bizony kisvártatva marihuána illata szállt be az ablakon, úgyhogy fogtam magam, lementem a srácokhoz, és szóltam nekik, hogy ennek ezen a környéken nagyon nem örülünk.

Ahogy ezekre a kisfiúkra néztem, arra gondoltam, hogy mennyire szomorú, hogy ezeknek a srácoknak nem volt jobb dolguk vasárnap délelőtt, mint jól befűvezni. Micsoda életpazarlás ez!

Túl sok embert láttam már, akiknek megváltozott a személyisége, és meggyengültek a képességei, mert marihuánát szívtak. Szörnyű, hogy ezek a srácok ilyen fiatalon kezdték, mert az egész jövőjüket tették ezzel kockára!

Ne akard bebeszélni nekem, hogy nem lehet rászokni! Túl sok embert láttam már, aki képtelen abbahagyni. Nem mondd nekem, hogy nincs hatással az ember személyiségére! Túl sok embert láttam, aki észre sem vette, de megváltozott a személyisége. Ő ugyan nem tapasztalt változást, de egy külső szemlélőnek egyértelmű volt. Ők persze azt hiszik magukról, hogy továbbra is minden rendben, és

kiválóan veszik az akadályokat, kívülről viszont a napnál is világosabb, hogy megváltoztak. Mennyire szomorú, amikor valaki elfecséreli az életét, és a benne rejlő lehetőségeket!

De milyen dicsőséges is az evangélium! Isten kárpótol bennünket az elvesztegetett évekért. Annyira szép ez! Ebben is ott van Isten kegyelme. Sok-sok fiatalemberre gondolok, akik ma a szolgálatban vannak, pedig egykor ők is saját vesztükbe rohantak.

Eszembe jut Mike Macintosh, aki San Diegoban szolgál. Amikor először találkoztam vele, annyira be volt löve, és annyira tönkretette már az agyát a sok kábítószerrel, hogy kétséges volt, hogy tud-e valaha is újra normális életet élni.

Hat hónapig kényszerképzetek gyötörték – mindvégig azt képzelte, hogy valaki pisztolyt tart a halántékához és meghúzza a ravaszt. Mike pedig hallotta, ahogy eldördül a fegyver. És ez hat hónapon keresztül így ment! Annyira tönkretette magát, hogy kérdéses volt, felépülhet-e valaha is.

És ahogy erre a jóképű fiatalemberre néztem, majd megszakadt a szívem: hogy elpazarolta az értékes életet! Okos volt és kedves, de tönkretette magát. De aztán megláttuk Isten munkáját az életében – Isten kárpótolta őt az elpazarolt évekért. Felesége korábban elhagyta – Mike a vesztébe rohant és senkire sem hallgatott. Nem lehetett megállítani. Fogta hát gyermeküket és elhagyta férjét – nem bírta tovább nézni, hogy Mike megöli magát.

De Isten a feleségét is visszaadta neki, és ha jól tudom, most már öt gyermekük van. Isten egészen csodálatos módon meggyógyította Mike-ot, aki most egy evangéliumi gyülekezet pásztorja San Diego városában Dél-Kaliforniában. Mike most már Jézus Krisztust hirdeti a világban. Isten bámulatos munkát végzett az életében – helyreállította azt, amit Mike saját ostobaságából teljesen szétrombolt. Isten megígéri, hogy kárpótol bennünket azokért az évekért, amelyeket elpusztított a sáska. Ebben is Isten kegyelmét látjuk.

„Ehettek jóllakásig, és dicséritek az Úrnak, Isteneteknek a nevét, mert csodát tett veletek. Nem kell szégyenkeznie népemnek soha többé. Akkor megtudjátok, hogy én Izráellel vagyok”.

Az Úr az Ezékiel 38-ban elárulja nekünk, hogy amikor elpusztítja a támadó orosz sereget, megszenteltetik az ő neve a világ nemzetei előtt, tudni fogják, hogy ő az Isten. Azt is tudni fogják azon a napon, hogy Isten harcol az ő népéért Izráelért.

„Akkor megtudjátok, hogy én Izráellel vagyok, és hogy én, az Úr, vagyok a ti Istenetek, senki más! Nem kell szégyenkeznie népemnek soha többé” (26-27. vers).

„Azután” – vagyis az utolsó időkben – „kitöltöm majd lelkemet minden emberre. Fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok látomásokat látnak. Még a szolgákra és szolgálókra is kitöltöm lelkemet abban az időben. Csodás jeleket mutatok az égen és a földön: vért, tüzet és füstoszlopokat. A nap elsötétül, a hold vérvörös lesz, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja” (1-4. vers). „De megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, mert a Sion hegyén és Jeruzsálemben lesz a menedék az Úr ígérete szerint, és azok menekülnek meg, akiket elhív az Úr” (5. vers).

Jóel ezen prófécijája már az utolsó időkre vonatkozik. Sokszor félreértik ezt a részt.

Amikor pünkösd napján Isten kiöntötte egyházára a Szentlelket - amelyet tűzoszlop, viharos szél zúgása, illetve más nyelveken szólás is kísért -, és Péterék elkezdték hirdetni az Urat, a köréjük gyűlt emberek pedig mind saját nyelvükön hallották őket Istent dicsérni, igen elcsodálóztak, és nem értették, mi történik. Meg is kérdezték, hogy mit jelentsen ez. Mások kigúnyolták Péteréket, és azt mondogatták, hogy biztosan berúgtak.

Péter végül felállt, és megszólította a tömeget. *„Zsidó férfiak, és Jeruzsálem minden lakója! Vegyétek ezt tudomásul, és figyeljetek szavaimra! Mert nem részegek ezek, ahogyan ti gondoljátok, hiszen a nap harmadik órája van” (Apcsel 2:14-15).* – vagyis reggel kilenc óra. De emlékezzünk csak, hogy mi volt az emberek kérdése: *„Mi akar ez lenni?”.*

Péter a kérdésre válaszolva így folytatja: *„Hanem ez az, amiről Jóel profétált”* – majd a fent említett ígérést idézi Jóel könyvéből. Mivel Péter pünkösdi beszédében kijelenti, hogy amit látnak, az, amiről Jóel profétált, sokan feltételezik, hogy azon a napon tökéletesen be is teljesegett Jóel proféciája.

Valójában azonban Péter nem azt mondja, hogy ezzel maradéktalanul beteljesült Jóel proféciája. Az a Pünkösöd csak Isten Lelke kiöntésének kezdete volt. Jóel proféciája tehát nem pünkösöd napjára, hanem az utolsó időkre vonatkozik. Izrael népére vonatkozik, és arra az időre, amikor Isten újra különleges kedvezményezettjévé teszi Izraelt. Akkor Izrael ismét Isten eszköze lesz arra, hogy fényt hozzon a világba.

„Azután” – vagyis miután Isten helyreállítja Izraelt – *„kitöltöm majd lelkemet minden emberre. Fiaitok és leányaitok profétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok látomásokat látnak. Még a szolgákra és szolgálókra is kitöltöm lelkemet abban az időben. Csodás jeleket mutatok az égen és a földön: vért, tüzet és füstoszlopokat. A nap elsötétül, a hold vérvörös lesz, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja”. „Csodás jeleket mutatok az égen”* –

És a Biblia valóban be is számol nekünk ezekről a csodákról, melyekre a nagy nyomorúság idejében került sor, az égi jelekről.

„A nap elsötétül, a hold vérvörös lesz, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja” – Jézus ezekről úgy szólt, mint a nagy nyomorúság idején bekövetkező eseményekről. Mindezekre azelőtt kerül sor, hogy eljön az Úr nagy és félelmetes napja – vagyis Jézus Krisztus dicsőséges eljövételének napja, amikor visszatér hatalommal és dicsőséggel.

„De megmenekül mindenki” – a nagy nyomorúság idején – *„aki segítségül hívja az Úr nevét, mert a Sion hegyén és Jeruzsálemben lesz a menedék az Úr ígérete szerint, és azok menekülnek meg, akiket elhív az Úr”.*

Ez a profécia tehát a jövőre vonatkozik – a jövőben kell majd beteljesednie.

JÓEL KÖNYVE

3. FEJEZET

„Azokban a napokban és abban az időben, amikor jóra fordítom Júda és Jeruzsálem sorsát” – közel az az idő – „összegyűjtök minden népet. Jósáfát völgyébe vezetem őket, és ott tartok ítéletet fölöttük, amiért szétszórták a népek közé tulajdon népemet, Izráelt, és felosztották országomat” (1-2. vers).

Vajon hol fekszik Jósáfát völgye? Nem tudjuk. Ez a völgy csupán ebben az igeversben szerepel. Valószínűleg Jeruzsálem környékén helyezkedett el – egyesek szerint a Kidron-völgyről van szó.

Zakariás azt írja, hogy amikor Jézus eljön hatalommal és dicsőséggel minden szentjével, akkor az Olajfák hegyén veti meg lábát, amely kettéhasad, és a szakadékban pedig egy új völgy jön létre. Új folyó is fakad majd Jeruzsálemben az oltár alatt, amely az új völgyön át lefolydogál a Jordán-völgyébe, onnan pedig a Holt-tengerbe. A Holt-tenger pedig többé nem lesz annyira sós, mint ma. Elképzelhető, hogy ez az új völgy lesz a Jósáfát völgye.

A Máté 25-ből azt is tudjuk, hogy Jézus visszatérésekor maga köré gyűjti majd a föld népeit az ítéletre. Itt Jóel könyvében pedig ugyanezt olvassuk: összegyűjti a népeket, Jósáfát völgyébe vezeti őket, és ítéletet tart felettük Izráel miatt.

Ne feledjük, hogy amikor Jézus összegyűjti a népeket, hogy megítélje őket, elválasztja őket, ahogy a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. A jobbán állóknak azt mondja majd:

„Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot. Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna? Mikor láttunk betegen vagy

börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? A király így felel majd nekik: „Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak egygel is a legkisebb atyámfiak közül, velem tettétek meg” (Máté 25:34-40).

A balján állókhoz azonban így szól: „Menjetek előlem, átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre. Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom, jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam, és nem látogattatok meg. Akkor ezek is így válaszolnak neki: Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazni, jövevénynek vagy mezítelennek, betegen vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked? Akkor így felel nekik: Bizony, mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket egygel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg. és ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre” (Máté 25:41-46).

A népeket tehát Izraellel való bánásmódjuk szerint ítéli meg. Véleményem szerint ezért is fontos, hogy Amerika továbbra is Izrael támogatója maradjon, mert könnyebb lesz majd az amerikai népnek azon a napon, amikor számot kell adni Isten előtt.

„Összegyűjtök minden népet. Jósáfát völgyébe vezetem őket, és ott tartok ítéletet fölöttük, amiért szétszórták a népek közé tulajdon népemet, Izráelt, és felosztották országomat. Népemre sorsot vetettek: a fiúkat parázna nőért adták oda, a leányokat pedig borért adták el, hogy ihassanak” (3. vers).

A zsidókkal szörnyen bántak mindenütt a világban – már Hitler holokausztját megelőzően is. A zsidók Isten népe, mégis szörnyen bánt velük a világ, Isten pedig megítéli majd a világot emiatt.

„Hát nektek mi bajotok van velem, Tírusz, Szidón és Filisztea tartományai? Bántottalak én valamivel benneteket, amiért meg kellene fizetnetek? Ha viszont ti akartok bántani engem, nagyon hamar visszaadom nektek azt, amivel ti bántotok engem!” (4. vers).

Ezt az ígérést azért találom érdekesnek, mert Palesztináról beszél, és arról, hogy mindenkinek hamar megfizet az Úr, aki gonosan bánt Izraellel. Érdekesnek tartom

azt a válaszreakciót, amit az izraeliek bevezettek a terroristákkal szemben: azonnal reagálnak, ellentámadásba lendülnek, és még keményebben támadnak vissza, mint ahogy a terroristák támadták őket. Mintha csak ezt az ígérést teljesítenék be itt Jóel könyvében.

„Hiszen elvettétek ezüstömet és aranyomat, kincseim legjavát templomaitokba vittétek. Júda és Jeruzsálem fiait eladtátok a görögöknek, hogy messze kerüljenek a hazájuktól. De én visszahívom őket onnan, ahová eladtátok őket, és visszaadom nektek azt, amivel bántottátok őket” (5-7. vers).

Amikor Rómának végre sikerült leigáznia Izraelt i.sz. 70-ben, a becslések szerint 1 600 000 zsidók gyilkoltak meg abban az időben. Néhány százezret, körülbelül 600 000 zsidót pedig fogságba hurcoltak. A foglyok közül minden 17 éven aluli fiút és leányt eladtak rabszolgának – gyakran mindössze egy tál árpáért. Másokat az arénákban használtak oroszláneledelként saját szórakoztatásukra.

A zsidók elenyésző hányadát, mindössze néhány ezer embert hurcoltak el Rómába a legerősebbek és legmagasabbak közül a rómaiak, hogy erejüket fitogtassák. Őket vitte magával Titusz a diadalmas római bevonulásra, amikor Titusz diadalívét is felállították. A többieket szörnyű bánásmódban részesítették, ahogy itt is leírja az Ige. Isten azonban megígéri, hogy kiemeli őket onnan, ahová eladták őket, és visszaadja a népeknek azt, amivel bántották Izraelt.

„Fiaitokat és leányaitokat a júdaiaknak adom, azok pedig eladják őket a sábaiaknak, a távoli népek. Megmondta az Úr! Hirdessétek ki ezt a népek között: KészüljeteK szent háborúra!” –

Ez itt lényegében felhívás az armageddóni csatára, a pogányok pedig bizonyosan válaszolnak is rá, nemde? Figyelitek, mi történik a fegyverkezési költségvetésünkkel? Hány milliárd dollárt szánunk minden évben a fegyverkezésre?

„KészüljeteK szent háborúra! Buzdítsátok a vitézeket! Jöjjenek, vonuljanak föl a harcosok mind! Kovácsoljatok kapáitokból kardokat, metszőkéseitekből dárdákat! Mondja még a gyáva is: Vitéz vagyok!” (9-10. vers).

Mind Ézsaiás, mind pedig Hóseás előre látták azt a napot, amikor az Úr létrehozta országát itt a földön, az emberek pedig kardjukból kapákat, dárdáikból pedig metszőkéseket kovácsolnak majd. És többé nem lesz háború.

De ennek még nem jött el az ideje, és akármelyik politikus próbálja elhitetni velünk, hogy ő majd egy új korszakot terem, ha rá szavazunk, nem érdemel figyelmet. Hiába hirdeti azt, hogy általa jön el egy új korszak – a bőség és a béke ideje, amikor az emberek kardjaikból kapákat kovácsolnak, ne higgyetek neki, hiszen mindez nem valósítható meg emberi erővel és emberi kormányzással. Mindez akkor következik majd be, amikor a Kőszikla, Jézus Krisztus száműzni fog minden emberi kormányzást. Csak akkor tudjuk majd kardjainkat kapákká, lándzsáinkat pedig metszőkésekké kovácsolni.

Itt pedig arra hív az Ige, hogy készüljünk, ahogy a népek összegyűlnek a végső összecsapásra.

„Jöjjetek sietve, ti népek, gyülekezzetek mindenfelől! Vezesd, Uram, vitézeidet! Induljanak, vonuljanak a népek a Jósáfát völgyébe, mert ott tartok ítéletet minden szomszédos nép fölött. Eresszétek neki a sarlót, mert megérett az aratnivaló! Gyertek, tapossatok, mert tele van a taposókád, csordultig vannak a sajtók, mert nagy a gonoszságuk” (11-13. vers).

„Hatalmas tömeg van az ítélet völgyében, mert közel van az Úr napja az ítélet völgyében! A nap és a hold elsötétül, a csillagok elvesztik fényüket. Felharsan az Úr hangja a Sionról, mennydörög Jeruzsálemből, megrendül az ég és a föld. De népét megoltalmazza az Úr, és Izráel fiainak erőssége lesz” (14-16. vers).

Itt újabb utalást találunk arra, hogy felharsan az Úr hangja a Sionról.

A Jelenések 10-ben a következő leírást olvashatjuk Jézus Krisztus visszatéréséről:

„És láttam, hogy egy másik erőd angyal leszáll az égből. Felhőbe volt öltözve, a fején szivárvány, az arca olyan, mint a nap, a lába pedig mint a tűzoszlop: kezében nyitott könyvecske volt, jobb lábát rátette a tengerre, a balt pedig a földre” (1-2. vers), és kijelentette ez a hatalmas követ, hogy a világ országai ezennel a mi Urunk Jézus Krisztus országaivá lettek. A Jelenések könyvében azt olvassuk, hogy Ő felordít majd, mint az oroszlán, és több prófécia is megerősít ezt.

Az Ámós 3:8 is azt írja, hogy az Úr ordít majd, mint az oroslán, itt Jóel könyvében pedig azt olvassuk, hogy mennydörög majd az Úr hangja a Sionról. Az Úr tehát felordít majd, mint egy oroslán, amely legyőzte áldozatát.

Ott áll felette, és vérfagyasztó ordítást hallat – a tökéletes győzelem diadalkiáltását, és akkor kezdetét veszi majd Jézus dicsőséges uralkodása.

Alig várom már, hogy meghalljam azt az ordítást! Egyébként már most is megdobogtatja a szívemet egy oroslán ordítása. Nagy nap lesz az, amikor a mi Urunk felordít majd, mint egy oroslán a Sion hegyén!

„Felharsan az Úr hangja a Sionról, mennydörög Jeruzsálemből, megrendül az ég és a föld. De népét megoltalmazza az Úr, és Izráel fiainak erőssége lesz. Akkor megtudjátok majd, hogy én, az Úr, vagyok Istenetek, aki szent hegyemen, a Sionon lakom. Szent lesz Jeruzsálem, nem hatolnak be oda többé idegenek” (16-17. vers).

Egyesek azt állítják, az Úr már eljött és megalapította országát. Azt mondják, hogy már most az aranykort éljük, mert az Úr már eljött 1914-ben. Már beköszöntött a királyság kora, hát nem csodálatos? Áldott királyság! Azért be kell vallanom, hogy csalódott vagyok, mert én ennél sokkal jobbat vártam!

Nem, ezek az események még nem történtek meg! Ne engedd, hogy mások megtévesszenek, és úgy tegyenek, mintha az Úr napja már eljött volna. Amikor ugyanis Jézus visszatér, nem valamiféle titkos helyen rejtőzködik majd – minden szem meglátja őt. A leginkább reklámozott és legismertebb esemény lesz, amelyre valaha is sor került az emberiség történetében. Minden szem meglátja, és minden száj megvallja, hogy Jézus az Úr.

„Akkor megtudjátok majd, hogy én, az Úr, vagyok Istenetek, aki szent hegyemen, a Sionon lakom. Szent lesz Jeruzsálem, nem hatolnak be oda többé idegenek”. „Azon a napon majd must csorog a hegyekről, tej folyik a halmokról. Júda minden patakjában bőven folyik a víz, forrás fakad az Úr házából, és megöntözi a Sittim völgyét” (18. vers).

Az a forrás tehát, amely az Úr házából ered, patakká duzzad – ezt olvashatjuk mind Ezékiel, mind pedig Zakariás prófeciájában -, és lecsörgedezik a Holt-tengerhez, egyik ága pedig a Földközi-tengerbe torkollik.

„Egyiptom pusztaság lesz, Edóm meg sivár puszta, a Júda fiain elkövetett erőszak miatt, mivel ártatlan vért ontottak földjükön. Júdában azonban örökké lakni fognak, Jeruzsálemben is nemzedékről nemzedékre. Megfizetek a vérontásért, nem hagyom büntetés nélkül. Az Úr a Sionon lakik!” (19-21. vers).

Jóel tehát elkalauzol bennünket a jövőbe – az Úr visszatérésének dicsőséges napjáról szól, amikor Ő megkezdí uralkodását a földön a Sionról, és akkor az Úr dicsősége borítja majd ismét a földet, ahogy víz borítja a tengert. Mennyire izgatottan is várják már Isten gyermekei azt a napot!

Érdekes, hogy egyesek mind a mai napig felháborodnak, amikor Isten arról beszélünk, hogy Isten meg fogja áldani Izrael népét. Egyesek még ma is érzelmi túlzásba esnek, amikor nemzeti és etnikai különbségek kerülnek terítékre. Viszont ha te keresztény vagy, akkor a faji és etnikai különbségek nem szabad zavarnjanak. Keresztényként én magam is egy teljesen új emberi fajhoz tartozom, és Isten minden gyermekével egyenlő vagyok, bármilyen etnikumból származik is.

Igazi keresztényként minden keresztény testvéredet el kéne tudnod fogadni, származásától függetlenül – hiszen nincs közöttünk különbség, mert mindannyian egyek vagyunk Jézus Krisztusban.

Ami a keresztényeket illeti, nincs felsőbbrendű népcsoport – mindannyiunknak teljesen új kapcsolata van Istennel – egy mélyebb, bensőségesebb kapcsolat Jézus Krisztus által, hiszen azért váltunk Isten gyermekeivé, mert őbenne hiszünk és őbenne bízunk. *„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk” (1János 3:2)*, de Isten gyermekeként már most is közeli kapcsolatban lehetek Istennel. Ez a kapcsolat azonban minden nép és nemzet számára elérhető.

Azt sajnos nem mondhatom, hogy bármilyen hitvallású ember számára elérhető, mert ez nem volt igaz – csak azok számára elérhető ez a kapcsolat, akik hisznek és

bíznak Jézus Krisztusban. De minden ember, aki hisz és bízik Jézusban, az testvérem a Úrban, és nekem el kell tudjam fogadni, és tudnom kéne szeretni őket – ha valóban Isten gyermeke vagyok. Isten gyermekének szívében nincs helye az előítéleteknek.

Felháborít, hogy bizonyos gyülekezetekben és egyházakban előítéletek uralkodnak. Gyakran antiszemitizmus, vagy egyfajta, szinte már fasiszta angolszász felsőbbrendűségi érzés. Pedig ezek az elvek nem lehetnek egy igazi keresztény ismertetőjegyei! Dicsőség Istennek azért az egységért, ami a miénk Krisztusban. Annyira boldog vagyok, hogy egyszerűen csak Isten családjához tartozom, Jézusban új nemzetiségem van – Isten fia vagyok, és mindannyiótok testvére az Úrban. Nagyon tetszik ez nekem! Isten előtt mindannyian egyenlők vagyunk, és ha te valóban Isten gyermeke vagy, ezt érzed majd te is. Nem gyűlölheted a zsidókat, ha valóban Isten gyermeke vagy. Isten elveszi majd belőled az ellenséges érzéseket, és szeretetet ad neked azok iránt, akiket ő is szeret.

Atyám, köszönjük, hogy reménykedve várhatjuk az Úr eljövételének dicsőséges napját! Uram, a szívünk megremeg, amikor belegondolunk, hogy milyen események kell megelőzzék eljöveteledet, de Urunk, ahogy körülnézünk ebben a világban, arra is rádöbbenünk, hogy ezt már nem sokáig tűröd. Az ember csaknem teljesen készen áll arra, hogy önmagát elpusztítsa. Egyre modernebb fegyverekkel állunk elő, és egyre közelebb kerülünk önmagunk elpusztításához. Látjuk, ahogy a népek háborúra készülődnek, és azon gondolkodunk, hogy vajon hová vezet mindez?

Nagyon hálásak vagyunk, hogy a mi reményünk Krisztusban van – benned bízunk, Urunk, és tudjuk, hogy az életünk a te kezében van. Emiatt pedig bármi jön is, te vagy az Isten, aki megvéd és megtart bennünket. És mi veled leszünk majd örökkön-örökké.

Köszönjük Urunk, hogy bár sötét az Út előttünk, te megmutattad nekünk a fényt a túloldalon, így van reményünk. A világ is látja az előtte tátongó sötétséget, és nem tud mást, csak jajgatni reménytelenségében és kétségbeesésében, de mi újjászülettünk Isten Lelke által, és alig várjuk már azt a napot, amikor új mennyet és új földet teremtesz, és egy új országot, amelyet igazságban irányítasz.

Urunk, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, a földön, amiképp a mennyben is! Jézus nevében, ámen.

A következő héten Ámósz könyvének első részét tanulmányozzuk majd – az első öt fejezetet. Ámósznak, a fügetermesztőnek sok érdekes mondanivalója lesz majd a számunkra. Nemcsak az akkori ország állapotáról számol be nekünk, hanem a jövőbe is bepillantást nyerhetünk általa.

Nagy kihívás napjainkban az Igét olvasni, ha azt összevetjük mindazzal, amit az újságokban olvasunk, és látjuk, ahogy a szemünk előtt teljesül Isten szava.

Az Úr legyen veletek, áldjon meg és adjon jó hetet nektek! Tapasztaljatok meg még többet az Úr kegyelméből és teljességéből, miközben alárendelitek neki életeteket. Hadd ismerjétek fel, hogy mi Isten terve veletek, és ne szűkölködjetek egyetlen lelki ajándékban sem. Bővítködjetek mindenben Krisztus Jézusban, ahogy várjátok a mi hatalmas Istenünk és megváltónk Jézus Krisztus megjelenését.

Az Úr legyen veletek és áldjon meg!